

begravningstal.se

Kära familj, vänner, grannar och alla som funnits runt Lasse – vår Pappa.

Tack för att ni är här i dag för att minnas och fira hans liv.

Att samlas så här gör skillnad. Det ger oss något att hålla i när allt känns skört.

Pappa hette Lars Olof Bergström.

Född den 14 juli 1956, 69 år när han gick ifrån oss.

Men för mig var han alltid bara Pappa – min trygghet och min bästa samtalspartner.

För många av er var han Lasse – den som dök upp med verktygslådan innan ni hunnit be om hjälp.

Han växte upp i Uppsala.

Han utbildade sig till snickare, och i trettioårsåldern startade han sin egen byggfirma.

Det var inte storstilat, det var inte högljutt.

Det var ordhållighet, punktlighet och hantverk som höll över tid.

Han blev känd för att dyka upp när en dörr kärvade, när ett räcke behövde stadgas, när en hylla skulle rakt.

Och han lämnade inte förrän det blev som det skulle.

Senare flyttade Pappa och Mamma, Anna, till Norrtälje.

Där byggde de sitt drömhus – bräda för bräda, plan efter plan.

Det var deras gemensamma projekt och deras vardagsglädje i 42 års äktenskap.

I det huset rymdes ~~våra liv: jag och min bror Viktor~~ och så småningom barnbarnen Albin och Maja.

Pappa trivdes där med skogen nära, sjön inom räckhåll och ett garage som alltid doftade lätt av sågspån.

Pappa var varm, tålmodig, jordnära och humoristisk.

Han gav oss inte föreläsningar.

Han gav oss tid.

Han kunde stå lutad över ett arbete länge och ändå hinna fråga hur det var i skolan, på jobbet, i livet.

Han höll vad han lovade. Och han gav av sin tid som om den aldrig tog slut.

Ett minne bär jag extra nära.

Kvällen innan min klassresa gick min cykel sönder.

Han satte sig vid köksbordet – inte i verkstan, inte i garaget – utan där vi åt frukost varje morgon.

Han skruvade och justerade, sjöng falskt till radion och vägrade ge upp tills allt rullade perfekt.

Det blev sent, men när han var klar strök han handen över däckets och sa bara: "Nu blir det bra."

Det var så han var: envis på det snälla viset, med ett resultat som höll, och ett lugn som smittade av sig.

Han älskade skärgårdsfiske, gärna tidiga morgnar då vattnet låg stilla.

Han gick långa promenader i skogen, som om han mätte upp dagen i steg och stillhet.

Han satte på jazz på vinyl, lät knastret ligga kvar som en påminnelse om att det enkla ofta är det bästa.

Och på söndagar satt han med korsordet, nynnade och muttrade över en ordvits tills den föll på plats.

I jobbet och hemma levde han efter några tydliga riktlinjer.

Arbetsmoral.

Omtanke om andra.

Ärlighet.

Och att man alltid gör klart det man påbörjar.

Det låter kanske enkelt. Men i hans händer blev det styrka.

I en värld där mycket går fort, gick han hellre rätt.

Vad kommer vi sakna?

Hans trygga råd – aldrig påträngande, alltid i rätt tonläge.

Hans varma kramar – sådana som fick axlar att sjunka.

Hans skratt som fyllde köket och fick oss att mötas mitt i vardagen.

Och hans förmåga att få allt att kännas möjligt – som om varje problem bara var ett pussel där bitarna ännu inte hittat hem.

Barnbarnen fick lära sig snickarglädje av morfar.

Hur man håller en hammare, hur man mäter två gånger och sågar en.

Hur man slipar tills träet blir lent, och hur man tittar noga längs kanten för att se om det är rakt.

De lärde sig inte bara hantverk.

De lärde sig tålmod, respekt för materialet och den där tysta stoltheten när något är ordentligt gjort.

Det är lätt att stå här och känna att allt blivit mindre

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

Men om vi tittar noga ser vi spår av Pappa överallt.

I ett räcke som inte svajar.

I en bokhylla som bär mer än den ser ut att göra.

I en farstu som är varm för att han tätade där det drog.

I samtal som fortsätter, för att han en gång började dem så varsamt.

Trösten för mig ligger i att det han byggde inte bara var av trä och skruv.

Han byggde förtroende mellan människor.

Han byggde en familj som håller ihop.

Han byggde mod i oss – mod att försöka, att göra om, att göra rätt.

Och det står kvar.

Mamma, tack för ert liv ihop – för ert lagarbete, era kompromisser, er envisa vänlighet mot varandra.

Viktor, vi bär honom vidare när vi rullar ut tumstocken, när vi lyssnar färdigt innan vi svarar.

Albin och Maja, ni bär honom varje gång ni frågar “Hur gör man?” och vågar prova själva.

Pappa, Lasse – tack för händer som gjorde, ord som bar och skratt som öppnade dörrar.

Vi släpper dig inte.

Vi bär dig med oss, i det vi väljer att göra klart, i det vi vågar börja, i sättet vi tar hand om varandra.

I stället för blommor önskar familjen en gåva till Hjärt-Lungfonden.
Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se
Det känns rätt att något gott får fortsätta växa ur det du gett.

Nu säger vi inte farväl.

Vi säger: Vi fortsätter.

Vi fortsätter bygga, fortsätter lyssna, fortsätter skratta i köket.

Och när något kärvar, ja då minns vi hur du gjorde:

lugnt, noggrant, med ett leende – tills det blir bra.

Detta tal skapades med begravningstal.se. Svara på några frågor och generera ditt eget personliga tal nu på begravningstal.se

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se